

சமீபத்தில் சாதி மறுப்பு மறுமணம் ஒன்றை ம.க.இ.க.வின சார்பில் நடத்தி வைத்தோம். இரு வீட்டாருக்கும் இதில் உடன்பாடு இல்லை. எனினும் நண்பர்களும், தோழர்களும், ஆதரவு காட்டும் ஒரு சில உறவினர்களும் திரண்டிருக்க மணவிழா இனிதே நடந்தேறியது.

தாலி, சடங்கு, வரதட்சிணை, சாதி ஆகியவற்றை மறுத்து மணங்கள், மறுமணங்கள் பலவற்றை ம.க.இ.க. நடத்தியிருந்தபோதும், கண்ணீர் க்கடலகை கடக்காமல் அநேகமாக எதுவும் “இனிதே” கரையேறவில்லை. கண்ணீர், முறையீடுகள், தற்கொலை முயற்சிகள் ஆகிய அனைத்து ஆயுதங்களும் இந்த மணமக்களுக்கு எதிராகவும் பயன்படுத்தப்பட்டன. சாதி ஆதிக்கமும், ஆணாதிக்கமும் அரிவாள் தாக்குச் சந்தர்ப்பங்களாகக் காட்டிலும் தாக்கு மடையில் நிற்கும் போது தான் அபாயகரமாகக் காட்சியளிக்கின்றன. பெற்றோரும் உற்றாரும் ஆதிக்கம் செய்யும் நிலையில் இருக்கும் போது நம் உடலை மட்டுமே கட்டிப் படுத்துகிறார்கள். அவை நிலையிலே உள்ளததை “கொள்ளை” கொண்டு விடுகிறார்கள். சாதி, மதத்தையெல்லாம் மறுத்து பல காதல் திருமணங்கள் சமீபத்தில் நடக்காமலில்லை. அவர்களும் இத்தகைய பிரச்சினைகளைச் சந்திக்காமலும் இல்லை. இருப்பினும் உணர்ச்சிப்பூர்வமான முடிவாக்கும், உணர்வுப்பூர்வமான தீர்மானம் பாரிய வறையோடு இருக்கிறது.

காதல் திருமணங்கள் பலவற்றின் “புரட்சி” மணமடையுடன் முடிவடைகிறது. “கடன் வாங்காதே, சிக்கனமாக இரு, சமீபத்துக் கொள், வீட்டு கட்டு, அளவோடு பெற்றுக் கொள், பிள்ளைகளைப் பெரிய படிப்பு படிக்க வை, இருந்தாலும் வயதான காலத்தில் பிள்ளைகளை நம்பியிராதே” என்ற வகையில் வாழ்த்துரை வழங்கப்பட்ட மணமக்கள் சராசரிகளின் உலகத்தில் சங்கமமாகிறார்கள். புரட்சிகர மணவிழாவிலே சரியாகச் சொன்னால் மணமடையிலிருந்துதான் “புரட்சி” துவங்குகிறது. “தன் வீட்டு, தன் பிள்ளை, தன் சூற்றம்” என்ற இழிந்த வாழ்க்கை வாழ்மாட்டோம் என்றும், மக்கள் நலனாகும், சமீப விடுதலையாகும் உள்புரவமாகப் பாடப்படுவோம்” என்றும் மணமக்கள் உறுதியுறுகிறார்கள். இந்த உறுதிமொழியை அமல்படுத்த முனையும் போது குடும்பத்தின் “அமைதி” கெடுகிறது; அற்ப விசயங்கள் என்று இதுகாறும் கருதப்பட்டவையெல்லாம் அன்றாடத் தலைவலிகளாகின்றன.

2 / 8

3 / 8

எதிர்ப்புறியும் கவலைப்படாத எப்போதும் மகிழ்ச்சி தரும்பும் குடும்பம் ஹாரலிக்ஸ் குடும்பம் மட்டும்தான். இத்தகைய குடும்பங்களையெல்லாம் நமது நோக்கமல்ல என்பதுடன், இத்தகைய “மகிழ்ச்சியை” ஒழித்துக் கட்டுவதுதான் நம் நோக்கம் என்பதையும் தெளிவுபடுத்து விடுவோம். சமீக மாற்றத்தையும் புரட்சியையும் நோக்கி ஒரு நபர், சமீக உணர்வற்றும் சமீக விரோதமாகவும் சிந்திக்கும் குடும்ப உறுப்பினர்களை எங்ஙனம் நோக்க இயலும்? லட்சியப் பிடிப்பின் அடிப்படையில் உணர்வுபுரவமாகத் தெரிவு செய்து கொள்ளும் உறவுகளைக் காட்டிலும் இத்தகைய இரத்த உறவுகள் மனம்மையாகி விடுவதில்லை. அவைதங்கள் கீழ்மையை அவ்வப்போது நிரூபிக்காமலும் இருப்பதில்லை. நிலாவைக் காட்டித் தன் பிள்ளைக்குச் சரோட்டும் தாய்மை, பசியுடனும் ஏக்கத்துடனும், அதைப் பார்க்கும் தரூப பிள்ளையைக் கண்டு முகம் திரும்பிக் கொள்கிறதே, அந்த இரக்கமின்மையின் அருவிறுப்பைக் கொண்டாடவா முடியும்?

ஆளும் வர்க்கங்களையே முறியடிக்க ரத்தம் சிந்த வணைபியிருக்கும் போது, அவர்களது பண்பாட்டை கண்ணீர் கட்டிச் சிந்தாமல் முறியடித்து விட முடியுமா என்ன? சரி. கண்ணீர் சிந்தலாம்; ரத்தமும் சிந்தலாம்; ஆனால் எத்தனைக் காலம்? “என்றோ நடக்கக் கூடிய ஒரு புரட்சிக் காக இன்றைய இளமையையும், வாழ்க்கையையும் பலிகொடுக்கிறோமே என்று உங்கள் தோழர்கள் கருதுவதில்லையா?” என்று ஒரு நிரூபர் என்னிடம் கேட்டார். இது அந்த நிரூபரின் களேவி மட்டுமல்ல; கொள்கையில் உடன்பாடும் அதை நடமுறைப்படுத்துவதில் “சில சிக்கல்களும்” உடைய பலரின் களேவியும் இதுதான். “ரயில் வரும் போது தொத்திக் கொள்ளலாம்” என்பதைப் போல “புரட்சி வரும் போது கட்டித் தோட சரேந்து விடலாம்” என்று கணக்குப் போட்டு அதுவரை ஒதுங்கியிருக்கும் மதியூகிகளின் மனதிலிருக்கும் களேவியும் இதுதான். புரட்சியும், சமீக மாற்றமும் என்று நடக்கும் என்ற ததேதி உத்தேசமாகவாவது தெரிந்துவிட்டால், அந்தத் ததேதிக்குப் பிறகு மகிழ்ச்சியாக இருக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையில் இன்று துன்பங்களையே சந்திக்கத் தயாராகலாம் என்பது அவர்கள் கணக்கு. தரூபுக்குப் பின் வரவிரும்பும் விடமுறைக் காலத்தின் இன்பத்தை எண்ணியபடியே, கண்விழித்துப் படுக்கும் மாணவனைப் போன்றது இவர்களது சிந்தனை.

போராட்டம் என்பது துன்பம் அது முடிந்தபின் இன்பம் என்ற கண்ணோட்டத்திற்கு இதையிடச் சிறந்த உதாரணம் தவேயில்லை. அப்படியானால் நிச்சயமில்லாத எதிர்கால மகிழ்ச்சிக்காக, உயிர்த்துடிப்புள்ள நிகழ்காலத்தின் மகிழ்ச்சியை இழக்க வணைபுமா? யாரோ சில அதிர்ஷ்டசாலிகள் (அதாவது நம்முடைய சந்ததியினர்) நோக்காமல் வாழ்வதற்காக நாம் துன்புற வணைபுமா? இது அவர்களையே அடத்த களேவி. “நம்முடைய சந்ததிக்காக” என்றால் களேவி எழுப்புவவர்கள் “தம்முடைய சந்ததிக்காக” என்று வரும் போது களேவி எழுப்புவதில்லை. தன்பிள்ளைக்காகப் பட்டினி கிடப்பதை ஒரு தாய் துன்பமாகக் கருதுவதில்லை; தன் மகனைப் படுக்க வைப்பதற்காக அதிகப்படியான நேரம் உழைக்கத் தந்தை சூணங்குவதில்லை. அவையெல்லாம் இயல்பானவை. துன்பமான இன்பங்கள்.

சமீபத்தில் காக என்னும் பொழுது ஒவ்வொரு இழப்பும் துன்பம் தருகிறது. நிகழ்காலம் எதிர்காலம் என்ற தத்துவ விசாரமெல்லாம் வருகிறது. “பலியிடுவதற்கு” ஒரு மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையும், இழப்புதற்கு ஒரு “உயிர்த்துடிப்பு” நிகழ்காலமும் கிடைக்கப்பெறாத பெரும்பான்மை மக்களின் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பரிசீலிக்கும் போதுதான் இந்த அற்புதத்தின் முழுப் பரிமாணத்தையும் புரிந்து கொள்ள முடியும். அந்தப் பெரும்பான்மை மக்களுக்கு, தங்கள் உழைப்பின் பயனைப் பறி கொடுத்து மக்களுக்கு உழைப்பே இல்லாமல் “பயன்” அளிக்கும் பரலோகத்தை வாக்குறுதியாகத் தருகிறது மதம். உழைப்பு கிடையாது; நாள் முழுவதும் ஓய்வு. மது, மங்கை, களியாட்டம், உல்லாசம் இன்னபிற, சூரங்கக் கற்றின், உழைப்பின் பயனைத் திரும்பும் ஆளும் வர்க்கங்கள் பிழைப்பில் எதை அனுபவிக்கிறார்கள், அந்தச் சிறிற்பங்களின் அனாதையும் உழைக்கும் மக்களுக்கு பரலோகத்தில் உத்தரவாதம் செய்யப்படுகிறது பரேனம் என்ற பெயரில். எனினும், பரலோகத்தை உடனடி லாட்டரி முறியடித்து விட்டது. கைக்கெட்டும் தீரத்தில் இருக்கும் சொர்க்கம், கண்ணுக்கெட்டாத தொலைவில் உள்ள பரலோகத்தை ஒழித்துக் கட்டியதில் வியப்பில்லை.

ஆனால் கம்யூனிசம் உழைப்பின்றி உல்லாசம் தரும் பரலோகமல்ல; தனிச் சொல்லி காலக் கடத்தும் பம்பு பரிசுச் சீட்டும் அல்ல. உழைப்பின் பயனை உறுதி செய்வது பொதுவுடமை; உழைப்பை துன்பமாகவும், ஓய்வை இன்பமாகவும் கருதும் நிலை மாற்றி உழைப்பையே இன்பமாகவும் வாழ்க்கை நெறிதான் பொதுவுடமை. எனவே, இன்று போராட்டம், நாளை ஓய்வு என்ற இன்பக் கனவு அபத்தமானது. வெட்டியெடுத்துத் துண்டாக நிறுத்தப்பட்ட நிகழ்காலம் என்று ஒன்று இல்லை. கடந்த காலம் தோற்றுவிக்கும் உணர்ச்சிகள் நெஞ்சில் வாழும் வரையிலும் அது இறந்தகாலமாகி விடுவதில்லை; எதிர்காலம் குறித்த சிந்தனைகள் தலையில் தோன்றும் வரையிலும் வறும் கனவாகி விடுவதில்லை. இவையிரண்டையும் சூழ்ந்து முன்செல்லும் வாழ்க்கைதான் நிகழ்காலம். இதன் விளக்கக் கொண்ட முன்னணியாளர்கள் தங்கள் லட்சியத்திற்காகக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் “விலை” துன்பம், தியாகம். இது நோக்கமற்ற ஒழுகுவாதமல்ல; இது தான் வாழ்க்கை. இத்தகைய இடையிடையாகப் போராட்டங்களின் டாகத் தான் மனிதகுலம் தனது வாழ்க்கையையும், மதிப்பீடுகளையும், பண்பாட்டையும் சமீபமுடையதுதான் கொள்கிறது; உன்னதமாகிக் கொள்கிறது.

அடுத்த கணமும் எதிர்காலம் தான்; அடுத்த நூற்றாண்டும் எதிர்காலம் தான். எனவே எதிர்காலத்திற்கெதிராக நிகழ்காலத்தை நிறுத்துபவர்கள், புரியும்படி சொன்னால், கடந்ததெடுத்த சூயஸ்வாதிகள் அல்லது ஆளும் வர்க்கத்தின் கைக்கெடலிகள். போராட்டமே மகிழ்ச்சி என்று புரிந்து கொண்டாலும், தங்கள் வாழ்க்கையை அவ்வாறு தகவமைத்துக் கொள்ள முடியாததால் வருந்துபவர்கள் இருக்கிறார்கள்; குற்றவாணர்வுக்கு ஆட்படுபவர்கள் இருக்கிறார்கள். “தன்னால் முடியாததால் யாராலும் முடியாது” என்று பிரகடனம் செய்யும் “தத்துவஞானிகளும்” இருக்கிறார்கள். அறிவும், புலமையும் கொண்ட என்னாலேயே கனிகைகளைக் கைவிட முடியாதபோது, குடும்பத்தின் எதிர்காலம் குறித்த கவலையிலிருந்து விடுபட முடியாதபோது, பொது வாழ்வில் குடும்பத்தின் ஈடுபாடுத் த முடியாதபோது, மற்றவர்களால் எப்படி முடியும் என்று மடக்குகிறார்கள். அத்தகைய வாழ்க்கை முறையைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள்

“வாய்ப்புகள் கிடக்காததால் யோக்கியர்கள்” அல்லது இரட்டைவேடம் போடவோர் என்று துறந்துகிறார்கள்.

முரணற்ற வாழ்க்கை வாழ முயற்சி செய்வோரை வறட்டுவாதிகள் என்றோ, ஒழுக்க விதிகளுக்கு அஞ்சி நடக்கும் முட்டாள்கள் என்றோ ஏளனம் செய்கிறார்கள். போராட்ட வாழ்க்கையில் யாரனும் தடுமாறுவதாகவோ, தடுக்கி விழுந்துவிட்டதாகவோ தகவல் கிடைத்தால் இவர்கள் உடனே அங்கு தோன்றிவிடுகிறார்கள்; “பயப்படாதே நான் உன்னுடன் இருக்கிறேன்” என்று ஆறுதல் சொல்கிறார்கள். “அப்பவே சொன்னேனே கேட்டியா” என்று கடிந்து கொள்கிறார்கள். போராட்ட வாழ்க்கையில் சோர்வுற்றவர்களையும், சலிப்புற்றவர்களையும், தள்ளாடும்பவர்களையும், சறுக்கி விழுந்தவர்களையும், புறமுதுகு காட்டியவர்களையும் காணும்போதெல்லாம் தங்கள் “கட்சி” வனென்று வருவதை எண்ணிக் குதிகலிக்கிறார்கள். அதனேரத்தில் ரசியாவிலும், சீனாவிலும் சோசலிசம் தோற்றுப்போனது குறித்தும், இந்தியப் புரட்சி முன்னோதது குறித்தும் பரிதும் வருந்துபவர்களும் இவர்கள்தான் என்பதைக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. ஆனால் கவலை தோய்ந்த அந்தக் கண்களுக்கு உள்ளே ஒளிந்திருக்கும் குதிகலத்ததை எக்ஸ்ரே எடுத்துப் பார்த்தாலும் உங்களால் கண்டுபிடிக்க முடியாது.

கடந்த காலத்தின் ஒழுக்க நெறிகளையும், காலாவதியாகிப் போன மதிப்பீடுகளையும் சரேத்துச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இன்றைய சமூகத்தில் புதிய விழியங்கள் காணப் போகவரும் அதையே வாழ்க்கையாகக் கொள்வதும் வேட்கையல்ல. கம்யூனிஸ்டுகள் கொண்டுவந்த நம்பிக்கைகளை “மலர்ச் சாடியில் நடந்த இலவம் பஞ்சு மரம்” என்று கலேசியையும் அறிவாது துறையினர் புரட்சிக்கு ஏற்படும் இன்னல்களையும், இடர்ப்பாடுகளையும் கண்டு ஆர்ப்பரித்து அகமகிழ்வதைச் சூட்டிக் காட்டுகிறார், லெனின்:

“இயற்கையிலும் சமூக வாழ்விலும் இப்படித்தான். புதியதன் இளங்குரல்களின் வலுவின்மையைக் கலேசியதலும், அறிவாது துறையினரின் கீழ்த்தரமான ஐயுறவு மனப்பான்மையும்... சோசலிசத்துக் கதிராய் முதலாளித்துவத்தைப் பாதுகாப்பதே ஆகும். புதியதன் இளம் குரல்கள் பால்நாம் மிகுந்த கவனம் செலுத்த வேண்டும்... அவற்றில் சில தவிர்க்க முடியாதபடி மடிந்து விடலாம்.. ஆனால் அதுவல்ல விவகாரம். புதியதன் குரல்களை ஒன்றுவிடாமல் பணை வளர்ப்பதே இங்குள்ள விவகாரம். இவற்றுள் நிலைத்து வாழ்ந்தவற்றை வாழ்க்கைத் தெரிந்தெடுத்துக் கொள்ளும். மகேநாயை ஒழித்துக் கட்டும் பொருட்டு 605 மருந்துத் தயாரிப்புகளை சோதித்துப் பார்த்து குறிப்பிட்ட தேவைகளுக்கு உகந்தபடி 606வது தயாரிப்பை உருவாக்கும் பொறுமையை ஒரு ஜப்பானிய விஞ்ஞானிக்கு இருந்ததென்றால், இதனினும் கடினமான ஒரு பணிக்கு, முதலாளித்துவத்தை ஒழித்துக் கட்டவது என்ற பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண விரும்புவோர்... ஆயிரக்கணக்கில் புதிய போராட்ட முறைகளையும், வழிகளையும், ஆயுதங்களையும் சோதித்துப் பார்க்கும் விடாமுயற்சி உடையோராய் இருக்க வேண்டும் அல்லவா?”

இருக்க வணேட்டும். அத்தகைய முயற்சிகளில் மகிழ்ச்சியும் காண வணேட்டும். தான் கொண்டிருக்கும் சமீகப் பொறுப்புணர்வின் அளவுக்கே ஒரு மனிதன் சூதந்திரமானவனாக இருக்கவியலும். சமீகப் பொறுப்பின் மையை (சூதந்திரத்தின்) சூதந்திரமாகவும், பொறுப்புணர்வின் கட்டுப்பாடாகவும் (சூதந்திரத்தின் மையை) பார்க்கும் தலகை மீழ்ப்பார்வைக்கு இது பிடிபடாத புதிதாகத் தானிருக்கும். கமயினிச ஒழுக்க நெறிகளும், அதனடிப்படையிலான விதிமுறைகளும் மகிழ்ச்சியாக வாழும் உரிமைக்கு எதிராக விதிக்கப்பட்ட தடைகளாகத் தான் இத்தகைய பரேவழிகளுக்குத் தோன்றும். எனினும் புரட்சியின் ஒழுக்க நெறிகளும், விழுமியங்களும் விதிமுறைகளால் வார்த்தைகளைக் கட்டுப்பாடுபவன் அல்ல. அவன் ஒரு மனிதனுக்குள் உறைந்து கிடப்பவனாகவும் அல்ல. மாறாக, அவன் வரக்கூடிய போராட்டமெனும் உலகங்களில் உருவாக்கப்படுபவன், சூதந்திரமான மனிதர்களின் தனித்தன்மையினால் வார்த்தைகளைக் கட்டுப்பாடுபவன்.

போராட்டமே மகிழ்ச்சி என்று வாழும் போராளிகள் ஒவ்வொருவரும் ஒரு கலாநாயகன் போல வாழ்க்கையின் புதிய பரிமாணங்களை, புதிய அழகுகளைப் படைத்துக் காட்டுகிறார்கள். தீக்கமலையில் உயிர்துறந்த போராளிகள் ஏராளம். பகத்சிங்கம் தீக்கு மலையில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தான். கால்களின் கீழிருந்த பலகை இழக்கப்படுவதற்குமுன் அவனுடைய கடைசி ஆசையைக் கேட்டபோது, “என்கண்களை மறைத்திருக்கும் கருப்புத் துணியை அவிழ்த்து விடு; என் தாய் மண்ணைப் பார்த்தபடி நான் மறைகிறேன்” என்றான்.

அது மரணத்திற்கு முன் அவன் தந்த படைப்பு; அவன் சொன்ன கவிதை.

மருதயன், ஆகஸ்டு 1997, புதிய கலாச்சாரம்

